

[L. Rasmussen.]

at lave dit og dat, da var han ikke bange for at give disse Direktiver! Jeg vilde skamme mig, hvis jeg, som har deltaget i disse Forhandlinger, bagefter vilde kaste Stinkbomber efter den daværende Forsvarsminister i Stedet for at yde ham den Tak, vi skylder ham for, hvad han gjorde i Krigen. Derfor blev jeg i Gaar indigneret, da jeg hørte, at Venstre og de Konservative vil bruge dette, nu da de er i Klemme. Nu da de sidder skidt i det — det ved de godt selv —, gælder det om at tale om noget andet.

Der er en anden Ting, jeg vil sige — jeg haaber Formanden tillader mig denne lille Afstikker, det kommer ikke Sagen ved. Ærede Medlemmer, som var Medlemmer under Verdenskrigen, vil huske, at vi omtrent hver Uge holdt det, vi kaldte lukkede Møder. Det hemmelige Diplomati var aflyst under Verdenskrigen. Vi fik fortrolige Møder, hvor Udenrigsministeren Møde efter Møde gjorde Rede for, hvilken Politik han havde ført udadtil, og jeg kan ikke mindes et eneste Møde, hvor ikke Venstre og de Konservative stod op og ydede Udenrigsministeren deres varmeste Anerkendelse for hans Udenrigspolitik. Alligevel generer man sig ikke ved nu at kaste Stinkbomber efter ham ogsaa! Jeg vil have det sagt her, at De skal forstaa, at naar De bruger den Slags Vaaben, er det, fordi De staar i en Situation, hvor De mener, at alle Vaaben gælder. Det har irriteret mig at høre, at netop de Mænd, som Danmark mere end nogen anden skylder Tak for, at vi lykkelig undgik at komme med i Krigen, bagefter skal have den Tak for det, man her yder dem.

Saa skal jeg slutte af. Vi hørte for en Tid siden den højtærede Statsminister true de Konservative med Valg, og da de Konservative nødig vilde lade noget sidde paa sig, rejste de til Vejle og truede Venstre med Valg. Og nu klinger det med Valgtrusler fra de to Partiers Side. Men jeg vil sige: Lad os tage det med Ro! Vi behøver sikkert ikke at træffe Forberedelser til Valg foreløbig, for alle ved, at Venstre og de Konservative er saa bange for Valg som Fanden for det hellige Kors. Er der noget, de frygter for, er det Valg. Derfor truer de, derfor kommer de Konservative og siger: Skik jer nu ordentlig, for hvis I ikke gør det, faar I Valg! Og Venstre siger: Skik jer, for ellers faar I Valg! Og de ved, at det gælder bare som Trusel til begge Sider, men der er saamænd ingen Fare, for begge Parter er lige bange. Er der virkelig nogen, der for Alvor tror, at det konservative Folkeparti, som det stamper

i det i Dag, har Mod til at gaa til Valg paa Forsvarssagen (*Ole Bjørn Kraft*: Ja, det har vi!). Ja, de var ogsaa saa modige ved Septembersvalget. Hvis det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i Vejle havde sagt: Saadan har vi baaret os ad, nu skal vor Ordfører op og sige, at vi bekender vor Skyld — saa havde man ikke haft nødig at bruge Klokken saa eftertrykkeligt for at dæmpe Bifaldet efter hans Tale. Nej, det var under fejle Forudsætninger, hvor man ikke anede, hvorledes det konservative Folkeparti sidder i det.

Jeg vil gerne minde Venstre om en Udtalelse. Jeg ved, at man maaske vil beskyldte mig for, at jeg igen rager i en Køkkenmødding — det er jo et af Venstres gamle Udtryk —, men jeg maa finde mig i det. Jeg vil minde om en Udtalelse under en lignende Situation, hvor det ogsaa bar mod et Valg. I 1894, da den højtærede Finansminister som Leder af det moderate Venstre indgik et Forlig med de Konservative angaaende Forsvarssagen, holdt J. C. Christensen en Tale i den danske Rigsdag, og denne Tale vil jeg, med Formandens Tilladelse, lige læse et lille bitte Brudstykke op af. J. C. Christensen sagde:

„Tror de, at Vælgerne er saa dumme, at man kan sige det ene til dem i Dag og det modsatte i Morgen, og at Vælgerne endda skulde være lige glade Nu kunde de komme hjem til Vælgerne og sige vi har spyttet paa vore egne Handlinger og ædt vore egne Ord i os igen, men vi er lige gode for det. Jeg tror alligevel, at det ikke vil bide paa Vælgerne, og derfor vil Følgen blive, at de Herrer, der tror med dette Tal paa nogle og Halvtreds at kunne danne et virkeligt Regeringsparti her i Landet, som skal føre Landet til saglig Enighed, vil føle sig skuffede om kort Tid, maaske allerede paa næste Valgdag er det forbi.“

Æde deres egne Ord i sig igen! Det uundværligste Minimum, Danmarks Livsinteresse, Danmarks internationale Forpligtelser — hvor er de henne? Tror man, at Vælgerne er dummere i Dag? De var det ikke i 1894. I 1895 blev den højtærede Finansminister færdig med at være med i Regeringspartiet, da blev det moderate Venstre sat paa Plads. Den nuværende Situation ligner i høj Grad den. Vælgerne er ikke dumme. De har hørt, hvad Venstre og Konservative har brugt i Agitationen mod os, og saa i Dag er Stillingen den, at der er ikke een Vælger i Danmark, der tror paa alt, hvad man har brugt i Agitationen mod os, for de har ikke selv troet paa det.